važno. Není ze sankce § 283 tr. zák. vyloučen ani případ, kde přítomnost pachatelova při shluknutí byla snad jen nahodilou, ježto tím, že se k davu přidruží, je jeho příslušnost k němu zjištěna. Nabývá proto ve smyslu § 283 tr. zák. rázu shluknutí i takové sběhnutí se většího počtu osob, když k němu došlo z příčiny nezávadné, jakmile nebylo vyhověno úřední výzvě k rozchodu.

Čís. 626.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).
Předchozí odsouzení pro předražování kvalifikuje pozdější čin na přečin i tehdy, stalo-li se ještě dle dřívějších předpisů o předražování. Lhostejno, že byla ohledně dřívějšího odsouzení podána žádost o obnovu.

(Rozh. ze dne 5. prosince 1921, Kr I 136/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku lichevního soudu při zemském trestním soudě v Praze ze dne 25. října 1920, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou přečinem dle § 7 čís. 3 zákona ze dne 17. října 1919 čís. 568 sb. z. a n. — mimo jiné z těchto

důvodů:

S hlediska hmotněprávních důvodů zmatečnosti namitá stížnost, že nalézací soud nesprávně podřadil jednání obžalované skutkové podstatě přečinu předražování ve smyslu § 7 čís. 3 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., a to především prý již proto, že ku dřívějšímu odsouzení obžalované pro předražování došlo nikoli dle právě citovaného zákona lichevního, nýbrž na základě cís. nařízení ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. z., mimo to pak i proto, že prý obžalovaná obnovou trestního řízení dovodí, že se nedopustila ani onoho přestupku předražování, pro který dříve byla odsouzena. Jak patrno, uplatňuje stížnost svými vývody ve skutečnosti pouze důvod zmatečnosti dle § 281 čís. 10 tr. ř., důvodu zmatku dle čís. 9 a) vůbec neprovádějíc. Než i důvodu zmatku dle čís. 10 dovolává se stížnost neprávem. Především je právně mylným názor stížnosti, jakoby kvalifikaci předražování na přečin dle § 7 čís. 3 lich. zák. zakládalo pouze dřívější odsouzení na základě téhož zákona. Stížnost, která zdůrazňuje v tom směru pouze větší přísnost tohoto zákona u srovnání s cís. nařízením ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. z., neuvádí jinak ani jediného momentu, který by nasvědčoval správnosti jejího názoru, jakoby byl i zákonodárce jako podmínku kvalifikace předražování na přečin předpokládal dřívější odsouzení dle lichevního zákona, nikoli tedy i odsouzení dle dřívějších předpisů lichevních. Rozhodným může tu býti v první řadě doslov § 7 čís. 3 lich. zák. V něm se však praví zcela všeobecně, že »pachatel bude potrestán pro přečin ....., byl-li již jednou právoplatně odsouzen pro předražování«. Nerozeznává se tedy nikterak mezi odsouzením pro předražování dle lichevního zákona a dle dřívějších předpisů lichevních a ani jinak nic neskytá opory stanovisku stížnosti a zejména názoru, jakoby byl v tom směru rozeznávati zamýšlel zákonodárce. Ne-

jinak je tomu ohledně druhé výtky. Žádost o obnovu trestního řízení nemění ničeho na faktu, že došlo v určité trestní věci k právoplatnému odsouzení, tak, že odsouzení pro přečin předražování nebylo by v tomto případě na závadu, i kdyby snad řízení o podobné žádosti bylo opravdu v běhu.

Čís. 627.

Předražování (cís. nařízení ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. zák.). Činnost toho, kdo prodává v cizině za přemrštěné ceny zboží, nakoupené v tuzemsku, může po případě spadati pod trestní ustanovení § 23 čís. 4 cit. nař.

Pokud může pachatelova bída přivoditi beztrestnost.

(Rozh. ze dne 5. prosince 1921, Kr II 340/21.)

Nejvyšší soud zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost státního zastupitelstva, pokud směřovala proti výroku lichevního soudu při krajském soudě v Jihlavě ze dne 13. října 1920, jímž byla obžalovaná sproštěna z obžaloby pro přestupek dle § 20 čís. 1 cís. nařízení ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. zák., vyhověl jí však, pokud směřovala proti témuž rozsudku, pokud jím byla obžalovaná sproštěna z obžaloby též pro přečin dle § 23 čís. 4 téhož cís. nař., rozsudek v tomto směru zrušil a vrátil věc soudu prvé stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Dle rozhodovacích důvodů napadeného rozsudku shledal sice nalézací soud v jednání obžalované skutkovou podstatu jak přečinu řetězového obchodu a pletich dle § 23 čís. 4 cís. nař. ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. z., tak přestupku předražování ve smyslu § 20 čís. 1 téhož cís. nař., sprostil ji však přes to z obžaloby, na ni v obou směrech vznesené. Tento výrok odůvodněn je v rozsudku v ten smysl, že u obžalované nemůže býti řeči o zlém úmyslu, pokud se týče není pro úmysl takový dostatečných důkazů, jelikož obžalovaná, davši se k činu svésti nouzí, jednala prý ve stavu neodolatelného donucení. Mimo to poukazují rozhodovací důvody k nepatrné inteligenci obžalované a k příznivému dojmu, kterým působila na senát při hlavním přelíčení, a konečně označuje rozsudek i doznání obžalované jako moment, nasvědčující prý správnosti rozsudkového závěru, dle něhož se obžalované zlého úmyslu nedostávalo. Zmateční stížnost státního zastupitelství směřuje předně proti výroku nalézacího soudu, jímž obžalovaná dle § 259 čís. 3 tr. ř. sproštěna byla z obžaloby pro přestupek předražování dle § 20 čís. 1 cís. nař. ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. z. Nutno v prvé řadě řešiti otázku, zdali je trestným prodej předmětů potřeby za přemrštěné ceny do ciziny nebo v cizině, tedy v tomto případě v rakouské republice, kdež dle objektivních zjištění nalézacího soudu potraviny, obžalovanou v tuzemsku nakoupené, byly prodávány. K otázce této dlužno zaujati stanovisko toto: Trestní ustanovení § 20 cís. nař. nevztahuje se na případy, v nichž cena, zřejmě přemrštěná, požadována nebo poskytnuta byla, byť i za ostatních pojmových před-